

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3564/2021
22.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Владимир Илић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојице из ..., које заступа Добрица Миловановић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1613/20 од 07.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1613/20 од 07.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1613/20 од 07.12.2020. године.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Основног суда у Великом Градишту П 360/19 од 25.02.2020. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужене да тужилци солидарно на име стицања без основа исплате износ од 9.302 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу у месту плаћања на дан исплате, са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, почев од 04.11.2015. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Другим ставом изреке обавезана је тужилца да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 182.400,00 динара, док је за веће тражење на име трошкова поступка захтев тужених одбијен као неоснован.

Првим ставом изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1613/20 од 07.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Великом Градишту П 360/19 од 25.02.2020. године, у првом ставу изреке. Другим ставом изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Великом градишту П 360/19 од 25.02.2020. године тако што је обавезана тужилца да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ до 136.650,00 динара. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се иста сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП како би се размотрила правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана и како би се ради уједначавања судске праксе дало ново тумачење права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер се ревизијским наводима указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 199. став 2. ЗПП, чија примена зависи од околности конкретног случаја, те се не ради о правном питању од општег интереса или о питању у интересу равноправности грађана. Указивању у ревизији на потребу уједначавања судске праксе паушалне је природе и не упућује на конкретне судске одлуке од којих би побијана пресуда одступала, а сагласно чему је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним спровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради стицања без основа у овој парници поднета је дана 03.11.2015. године са означеном вредношћу предмета спора од 200.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора у време подношења тужбе не прелази вредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, а ни накнадно преиначена тужба са износом потраживања од 9.302 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу у месту плаћања на дан исплате не прелази законом предвиђену ревизијску границу новчаног потраживања, то је сходно члану 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

На основу свега изложеног, сходно члану 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић